БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
КАНЦЕЛАРИЈА ЗА РАЗМАТРАЊЕ ЖАЛБИ
Филијала Бања Лука
ПРИМЉЕНО: 18.01.2022

Организациона јединица	Класификациона ознака	Редни број	Број прилога
US	02 13	1-259-3	/20

Broj: S1 3 U 036665 20 U
Sarajevo, 11.01.2022. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Ljiljane Lalović, kao predsjednika vijeća, Željke Krmek i Efraima Čosića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Azre Mušanović kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Gradprom d.o.o. Srbac, ulica Mome Vidovića bb, kojeg zastupa punomoćnik Mile Antonić iz Banja Luke, ulica Veselina Masleše b.b., protiv rješenja broj: JN2-02-07-1-1696-8/20 od 06.08.2020.godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, filijala Banja Luka, ulica Jovana Dučića broj 23/1, u upravnoj stvari javne nabavke, na nejavnoj sjednici održanoj dana 11.01.2022.godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje poništava i predmet vraća tuženom na ponovno odlučivanje.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 977,50KM u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena na tenderski dokument, u postupku nabavke roba-lot 43, usluge keteringa ugovornog organa Vodovod a.d. Doboj. Odbijen je zahtjev za povrat uplaćene naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 2.000,00KM kao i zahtjev za naknadu troškova sastava žalbe po punomoćniku u visini od 1.535,63KM.

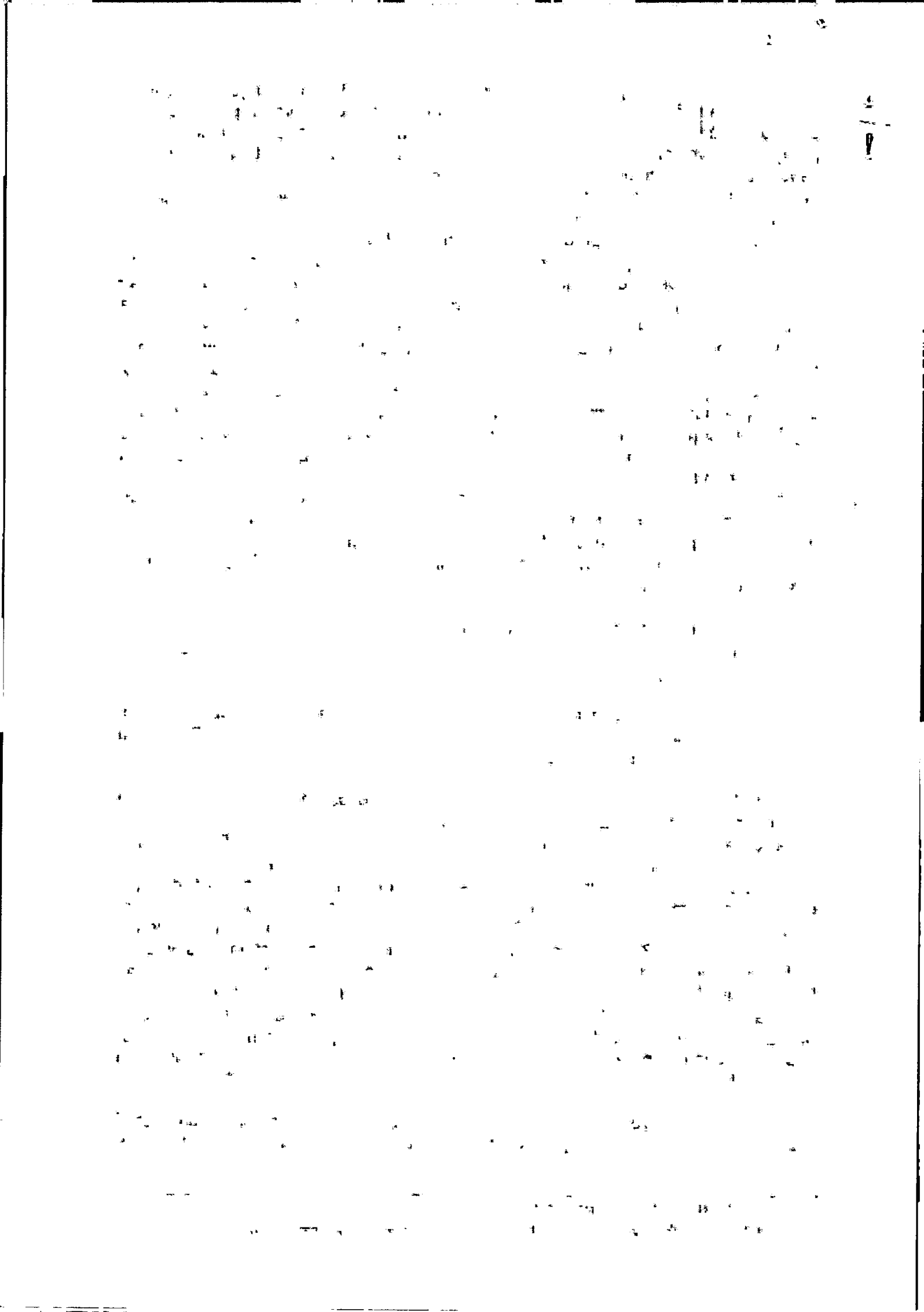
Protiv osporenog rješenja tužitelj je pokrenuo upravni spor zbog pogrešne primjene materijalnih propisa i povrede pravila postupka. Tužbom ukazuje da tuženi nije dao odgovor na sve žalbene prigovore tužitelja jer je žalba sadržavala 4. žalbena prigovora. Tužitelj ukazuje da je ugovorni organ suprotno odredbama člana 48. stav 1. i 2. Zakona propisao uslov u tenderskom dokumentu jer je jasno propisano u zakonu da ukoliko se zahtjeva dokaz o uredno izvršenim ugovorima taj dokaz se dostavlja u formi spiska izvršenih ugovora uz potvrdu o njihovoj realizaciji. Međutim ugovorni organ nije postavio ovakav uslov u tenderskom doumentu nego je samo naveo da ponuđač dostavlja dokaz da je u protekloj 2019. godini ispunio

ugovor istog tipa u istoj ili većoj vrijednosti od 90.000,00KM.Tuženi je taj prigovor obrazložio na način da je u tenderskoj dokumentaciji ugovorni organ propisao uslov u skladu sa zakonom, da je tražen dokaz za jedan ugovor u iznosu koji nije veći od procijenjenje vrijednosti javne nabavke iz tačke II6. a. Međutim to tužitelj nije ni osporavao u žalbi nego je osporavao da postavljeni uslov ne sadrži sve što je propisano u odredbi člana 48. stav 2. i 3. Zakona o javnim nabavkama BiH odnosno nije naveden spisak i potvrda koji su obavezni. Po shvatanju tužitelja, ugovorni organ je mogao konkretni predmet podijeliti na dva lota pri čemu bi se postigla veća ekonomičnost jer je postupak nabavke ketering, a ugovorni organ je postavljao dodatne uslove. Osim toga, nije jasno zašto je ugovorni organ baš zahtijevao da se izvršenje usluge može vršiti samo u prostorijama sa minimalno 120 sjedećih mjesta na udaljenosti od 300 metara, a zašto nije prihvatljivo da udaljenost bude npr. 330. Na ovaj žalbeni prigovor tuženi nije ni odgovorio, a tužitelj smatra da takav uslov nije ni u vezi sa predmetom nabavke. Tužbom ukazuje i da ugovorni organ u tenderskoj domumentaciji nije propisao obavezu dostavljanja uvjerenja Suda BiH i suda prema sjedištu pravnog lica što znači da nije pružio dovoljno informacija jer je Sud BiH dao pojašnjenje odredbe člana 45. stav 1. i 2. Zakona o javnim nabavkama BiH. Dalje tužitelj ističe da je ugovorni organ u tenderskom dokumentu za stavku 17. Obrasca za cijenu ponude upućivao na robnu marku jer je naveo da zahtijeva paštetu sa šunkom, a navedeno je suprotno odredbama člana 54. stav 9. Zakona o javnim nabavkama BiH bez da je ponuđačima u tehničkoj specifikaciji ostavljena mogućnost da upišu koji proizvod nude. Stoga tužitelj predlaže da sud tužbu uvaži, poništi osporeno rješenje i predmet vrati na ponovni postupak tuženom i obaveže ga na naknadu troškova upravnog spora.

U odgovoru na tužbu tuženi i ugovrni organ su predložili da se tužba odbije kao neosnovana. Ugovorni organ je predložio da se tužba odbije iz razloga iznesenih u pobijanom rješenju.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude, iz slijedećih razloga:

Kako to proizlazi iz podataka spisa predmeta, osporenim rješenjem odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena na tenderski dokument, u postupku nabavke roba-lot 43, usluge keteringa ugovornog organa Vodovod a.d. Doboj. Prema obrazloženju pobijanog rješenja, tuženi je ocijenio da je ugovorni organ zahtjev iz tačke 12.2. tenderske dokumentacije koji se odnosi na zahtjev da ponuđači dostave dokaz da su u protekloj 2019.godini ispunili jedan ugovor istog tipa u istoj ili većoj vrijednosti od 90.000,00KM(bez PDV-a) srazmjeran javnoj nabavci i postavljen u skladu sa članom 48. Zakona o javnim nabavkama BiH. Nije osnovan po shvatanju suda ni prigovor da je ugovorni organ u tenderskom dokumentu ograničio konkurenciju kada je naveo da se izvršenje usluge može vršiti u prostorijama ponuđača sa minimalno 120 sjedećih mjesta sa udaljenosti od 300 metara jer ne prihvata da to bude udaljenost od 330 metara. Ovaj prigovor nije osnovan jer ugovorni organ ima pravo zahtijevati da ponuđač dokaže da raspolaže kapacitetima i da će imati na raspolaganju resurse pa navedeni uslov nije suprotan odredbi člana 3. Zakona o javnim nabavkama BiH. Prema razlozima pobijanog rješenja, nije osnovan ni prigovor da ugovorni organ nije dao jasne upute u tenderskoj dokumentaciji vezano za uvjerenja suda koji su dužni dostaviti izabrani ponuđači jer je taj uslov

propisan jasno, u skladu sa članom 53. Zakona o javnim nabavkama BiH. U konačnici, ugovorni organ je jasno definisao uslove u Aneksu 3. Obrasca za cijenu ponude jer je za sve proizvode koje zahtijeva naveo ili ekvivalent što je u skladu sa članom 54. stav 9. i 10. Zakona o javnim nabavkama BiH. Kako nisu osnovani prigovori iz žalbe, odluka kao u dispozitivu pobijanog rješenja je donesena pozivom na odredbu člana 93. 104. i 111. Zakona o javnim nabavkama BiH.

Po ocjeni ovog upravnog vijeća prigovorima iz tužbe dovedena je u pitanje zakonitost pobijanog rješenja.

Kako se u praksi pojavilo pitanje nadležnosti suda koji izdaje predmetna uvjerenja, odnosno da li ih izdaje Sud BiH ili mogu i drugi sudovi u Bosni i Hercegovini, Agencija za javne nabavke se obratila Sudu BiH aktom br: 01-02-1-1083-3/19 od 14.05.2019. godine sa pitanjem: „Da li je za ispunjenje ovog uslova iz člana 45. stav 1. tačka a) Zakona, a u vezi sa stavom 2. tačka a) iste odredbe Zakona, neophodno da potencijalni ponuđač kumulativno dostavi potvrdu Suda BiH i potvrdu suda prema sjedištu pravnog lica odnosno kandidata/ponuđača". Sud BiH je svojim aktom od 21.05.2019. godine obavjestio Agenciju da je u cilju urednosti ponuda, a prema članu 45. stav 1. tačka a), u vezi sa stavom 2. tačka a). istog člana Zakona, neophodno da svaki ponuđač *kumulativno dostavi potvrdu Suda BiH i potvrdu suda prema sjedištu pravnog lica, odnosno ponuđača*, iz razloga što nije definisan jedinstveni registar na nivou Bosne i Hercegovine, u koji bi se upisivale pravosnažne presude za osuđene za krivična djela organizovanog kriminala, korupcije, prevare i pranja novca. Prema tome, ponuđač je dužan da dostavi uvjerenje izdato od strane Suda BiH *i suda nadležnog prema svom sjedištu, iz kojeg je vidljivo da mu u krivičnom postupku nije izrečena pravosnažna presuda kojom je osuđen za svga krivična djela iz člana 45. stav 1. tačka a) Zakona.*

Pravilnim tumačenjem navedene odredbe, ovo vijeće cijeni da je osnovan prigovor iz tužbe da je ugovorni organ morao postaviti jasan uslov u tenderskom dokumentu te tako postavljenim uslovom dati do znanja ponuđačima da u skladu sa članom 45. Zakona, pored nadležnog suda prema svome sjedištu ponuđači su dužni i dostaviti uvjerenje izdato od strane Suda BiH. Dakle, ako ugovorni organ u tenderskom dokumentu ne postavi jasan zahtjev te navede „i uvjerenje Suda BiH", dolazi u situaciju kada mnogi ponuđači neće ni dostaviti to uvjerenje u svojim ponudama što dalje vodi do odugovlačenja postupaka javnih nabavki zbog izjavljivanja žalbi. S tim u vezi ovo vijeće napominje da bi radi pravilne primjene akta Suda BiH koji je dostavljen Agenciji za javne nabavke, svi ugovorni organi trebali jasno postaviti zahtjev koji se odnosi na odredbu člana 45. stav 1. Zakona o javnim nabavkama BiH.

S tim u vezi, obrazloženje pobijanog rješenja nije zakonito jer tuženi samo navodi da je ovakav uslov postavljen u skladu sa članom 53. stav 1. Zakona o javnim nabavkama BiH što nije prihvatljivo obrazloženje zbog čega je tužbu trebalo uvažiti kao osnovanu, a predmetno rješenje poništiti jer je doneseno pogrešnom primjenom materijalnog propisa.

Međutim, nije osnovan prigovor da je ugovorni organ mogao podijeliti konkretni predmetni lot-43, u postupku nabavke usluga keteringa. Ovo iz razloga jer je ugovorni organ već podijelio predmetnu nabavku, a usluga keteringa sama po sebi obuhvata sve pojedinačne usluge koje su i navedene u tenderskom

dokumentu.Također, po shvatanju ovog upravnog vijeća, Aneks 3 Obrasca za cijenu (strana 16. i 17. tenderske dokumentacije) nije postavljen suprotno zakonu niti ima ograničvajaći karkater te se neosnovano navodi da ponuđač nije u mogućnosti da upiše proizvod koji nudi pa ugovorni organ ne može utvrditi da li je ponuđač dostavio ponudu za mesni narezak marke karneks ili za ekvivalent. U odnosu na ovaj uslov, ugovorni organ je dao i napomenu ukoliko se odstavlja ekvivalent za mesni narezak jer je samo bitno da proizvod ima udio minimalno 60% svinjskog mesa. Stoga nije osnvoan prigovor da je navedeno suprotno odredbi člana 54. Zakona o javnim nabavkama BiH, jer ugovorni organ nije uputio na određenog proizvođača, na porijeklo ili na poseban postupak, na marke, patente, ako bi se time pogodovalo ili bi se isključili određeni privredni subjekti ili određeni proizvodi. U konačnici, ugovorni organ može ali ne mora propisivati odnosno u tenderskoj dokumnetaciji postavljati uslove iz tehničke i profesionalne sposobnosti. U konkretnom je ugovorni organ na strani 7. tenderske dokumentacije propisao uslove iz člana 50. Zakona o javnim nabavkama BiH u kojem je propisano da u postupku javne nabavke usluga ugovorni *organ može zahtijevati jedan ili više dokaza o tehničkoj i profesionalnoj sposobnosti ponuđača*, i to: a) spisak izvršenih ugovora u skladu s članom 48. stav (2) ovog zakona, a koji su u vezi s predmetnom nabavkom, za period ne duži od tri godine ili od datuma registracije, odnosno početka poslovanja, ako je kandidat/ponuđač registriran, odnosno počeo s radom prije manje od tri godine. U skladu sa navedenom odredbom a nakon izvršenog uvida u tendersku dokumentaciju tačka 12. 2. i ovo vijeće prihvata obrazloženje pobijenog rješenja da je navedeni uslov postavljen jasno i u skladu sa članom 50. Zakona o javnim nabavkama BiH.

Kako pobijani akt sadrži nedostatke u pogledu ocjene žalbenog prigovora koji se odnosi na uvjerenje Suda BiH iz člana 45. stav 1. Zakona o javnim nabavkama BiH odnosno u tom dijelu ne sadrži razloge zbog kojih nije uvažen žalbeni prigovor tužitelja, predmetno rješenje je ovo vijeće poništilo i vratilo nadležnom organu na ponovno odlučivanje. U ponovnom psotupku, tuženi će u skladu sa uputama iz presude donijeti novu zakonitu odluku pravilnom primjenom materijalnog propisa.

Obzirom da je tužba tužitelja osnovana, u skladu sa članom 61.Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10) pripadaju mu ni potraživani troškovi upravnog spora. Ovo sudsko vijeće nalazi da tužitelju pripadaju troškovi na ime sastava tužbe po punomoćniku iz reda advokata u iznos od 750,00 KM po Advokatskoj tarifi RS („Službeni glasnik RS", broj 68/05), koji se odnose na sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM (300 bodova x 2,00 KM- tarfini broj 3) uvećano za iznos paušala od 25%, što iznosi 150,00 KM, odnosno 750,00 KM, kao i iznos od 127,00KM PDV-a (17%) i naknada sudske take u iznosu od 100,00KM, odnosno ukupno 977,50KM.

Iz svega izloženog ovaj sud je primjenom odredbi člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH(„Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10), odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Azra Mušanović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Ljiljana Lalović

